

ikke er Tale om nogen Gave — en Jubilæumsgave eller noget lignende kan der ikke være Tale om at yde saaledes som i 1898 —; her er kun Tale om en Understøttelse til de mest trængende Veteraner fra Trearskrigen.

Maa jeg anføre, hvad Andragerne blandt andet sige herom i deres Andragende. De skrive: „Under hvilken Form Hjælpen kan ydes os, driste vi os ikke til at afgøre, helst burde det være ved en aarlig Pension fra Statens Side, men kan dette ikke lade sig gøre, da ved, at der med visse Mellemrum bevilges de haardt trængende blandt Veteranerne et nærmere bestemt Beløb.“ Jeg vil navnlig tillade mig at henstille til Finansministeren, om der ikke kunde være Tale om paa en eller anden Maade at anvende den sidstnævnte Form. Jeg tror under alle Omstændigheder, at det ikke vilde være vanskeligt at finde Formen for en saadan Understøttelse, naar blot Villien er der, og Evnen — det vide vi — have vi. Jeg vil derfor anbefale det høje Ting at stemme for at henvise dette Andragende til Finansministeren.

Jeg vil yderligere sige om denne Sag, at vi hjælpe og pensionere saa mange, som tjene eller have tjent Staten, eller som paa en eller anden Maade have staaet i Forbindelse med Staten. I den senere Tid kunne vi paa vise mærkelige Bevillinger fra Rigsdagens Side i saa Henseende, saaledes f. Eks. til Hoffunktionærer og til den bekendte, meget omtalte Baronesse Adeler, en Slægting af Veteranen Cort Adeler. Der er bevilget meget store Beløb hertil. Jeg finder derfor, at det er rimeligt og naturligt, at de gamle Veteraner ude omkring i Landet, som ere værdige trængende, henvende sig til Rigsdagen. Jeg vilde selvfølgelig ogsaa finde det naturligt, at Rigsdagen vilde imødekomme dette Andragende. Vi skulle huske paa, at alle disse gamle Mennesker have under ekstraordinære Forhold tjent Staten, og hvad mere er, de have voget Liv og Lemmer derved. Jeg finder derfor, at Staten har en vis Pligt til ogsaa at hjælpe dem, og jeg anbefaler derfor mit Ændringsforslag om at henvise det paagældende Andragende til den højtærede Finansminister.

Finansministeren (Vilhelm Lassen):
Ved Andragende Nr. 40 fra Husmand Jensen af Skaarup, Gjording Sogn, staa vi overfor et af de Tilfælde, hvor vi ere i Tvivl, om det lader sig gøre selv med den velvilligste Fortolkning af Invalideloven,

at faa den paagældende draget med ind derunder. Forholdet er, som den ærede Ordfører meget rigtigt sagde, at der ikke findes nogen som helst officiel Oplysning, hverken om, at vedkommende er bleven saaret, eller at han har været underkastet nogen Syge- eller Lazaretbehandling, Ja, der foreligger end ikke nogen privat Bevidnelse fra Krigen om, at han har faaet noget Saar. Det, som foreligger, er, at der utvivlsomt er Ar efter et Skudskaar paa hans Ben, og saa foreligger der ved Siden deraf kun Bevidnelse af, at Andrageren er en hæderlig og troværdig Mand. Det er i Virkeligheden dette sidste, man skal bygge paa. Ærede Medlemmer ville indrømme, at det er at gaa vidt, men jeg skal ikke desto mindre være villig til at optage denne Sag til ny Undersøgelse og Overvejelse, idet jeg er enig med den ærede Ordfører i, at her, hvor vi staa overfor gamle Folk, der nu formentlig mærke Mén af, at de have været i Krig, bør man tage saa lempelig fat som muligt, og heldigvis er da Invalideloven saaledes affattet, at der i saa Henseende er givet Ministeren et meget vidt Spillerum. Jeg skal altsaa modtage den Henviisning, som Udvalget har gjort her.

Det andet Andragende, om hvilket det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) har stillet Ændringsforslag, er Andragende Nr. 72 fra 134 Veteraner fra 3-Aars Krigen. I Virkeligheden maa jeg anse dette Andragende for afgjort ved den Stilling, som det høje Ting indtog overfor det Andragende om Understøttelse til Veteraner, som behandlede i 1ste Afdeling af Andragender. Der forelaa da Spørgsmaal om en almindelig Understøttelse til Veteranerne, baade fra 3-Aars Krigen og fra den sidste Krig, og Spørgsmaalet var da almindelig Forhandling. Hele Udvalget var enig med mig i ikke at gøre nogen Indstilling i saa Henseende. Det er oplyst, at der lever 7,000 Veteraner fra 3-Aars Krigen og 23,000 fra Krigen i 1864. I alt er der altsaa 30,000 gamle Krigere, der endnu leve imellem os. Hvis man begynder med de 134 paa Fyn, behøver man ikke at være i Tvivl om, at det vil føre med sig, at vi ogsaa maa gaa til de 30,000. Vi ville maaske i første Omgang kunne standse ved de 7,000, men det vil ikke være mere end nogle faa Aar, fordi en stor Del af dem, der ere fra 1864, ere allerede ved at være oppe i samme Alder som de, der endnu leve fra 1848—49—50. Naar vi saa komme til de 30,000, og vi blot ville give dem saa meget